

Met *De luwte* zet de beeldhouwer weer even voet op Brabantse bodem. 'In het zuiden bestaat van oudsher meer een traditie in figuratieve kunst', zegt Kees als hij zijn geboortestreek vergelijkt met de Achterhoek waar hij nu woont. Ook met zijn nieuwste beeld houdt hij vast aan zijn aardse stijl van werken.

In zijn latere werk, zoals ook nu bij *De luwte*, permitteert hij zich meer vrijheden. De zichtbare figuratieve werkelijkheid heeft geleidelijk aan plaats gemaakt voor een meer poëtische vertolking. Hij laat in zijn beelden meer weg om daarmee de zeggingskracht te versterken.

Nadat de mogelijkheden van het ontwerp in diverse modellen in het klein zijn verkend, wordt toegewerkt naar het beeld op het beoogde formaat. Op een sokkel met wielen maakt Kees een skelet van betonijzer en tempex. Daaroverheen wordt met was, van grof naar fijn, het beeld geboetseerd.

Er vinden in dit stadium grote wijzigingen plaats: er komt desnoods een hakbijl aan te pas (middelste foto) om de juiste anatomie te verkrijgen. In samenspraak met het model krijgt het beeld geleidelijk aan gestalte. De definitieve vorm blijft desondanks nog volledig open: het uiteindelijke beeldhouwwerk ontstaat in het hoofd van de beeldhouwer.